

dend is. De verplichting om binnen de gevraagde termijn te antwoorden vormde bijgevolg een buitensporige last, zeker gelet op het risico van een boete in geval van laat-tijdige of onjuiste antwoorden. Het Gerecht vernietigt dan ook het bestreden besluit in zoverre het Schwenk verzoekt om de elfde reeks vragen te beantwoorden.

Gerecht van de Europese Unie 27 maart 2014

Saint-Gobain Glass France e.a. / Commissie

Gevoegde zaken: T-56/09 en T-73/09

MEDEDINGING

Europees mededingingsrecht – Horizontale overeenkomsten – Opleggen geldboete

CONCURRENCE

Droit européen de la concurrence – Accords horizontaux – Imposition d'une amende

In 2008 legde de Europese Commissie een van de hoogste geldboetes ooit in mededingingszaken op aan de ondernemingen betrokken bij het zgn. automobielsinglas-kartel. Aan verschillende ondernemingen van de Saint-Gobain Groep (waaronder de moederonderneming) legde de Commissie een gezamenlijke boete op van 896 miljoen euro. (Deze boete werd in 2013 door de Commissie herleid tot 880 miljoen euro wegens een fout in de berekeningswijze.) De Commissie hield bij het bepalen van de hoogte van de boete ook rekening met de verzwarende omstandigheid dat ondernemingen van de Saint-Gobain Groep reeds eerder soortgelijke inbreuken hadden gepleegd. Op grond hiervan verhoogde de Commissie het basisbedrag van de boete met 60%.

Het Gerecht stelt vast dat de Commissie twee eerdere inbreuken had weerhouden in hoofde van de Saint-Gobain Groep, namelijk de inbreukbeslissing van 1984 in het Belgisch vlakglaskartel enerzijds en de inbreukbeslissing van 1988 in het Italiaans vlakglaskartel anderzijds. Het Gerecht oordeelt dat het feit dat de eerste inbreuk dateert van bijna 14 jaar vóór de inbreuk in het Automobielsinglas-kartel er niet aan in de weg staat om deze als verzwarende omstandigheid in aanmerking te nemen. Wel oordeelt het Gerecht dat de Commissie de tweede inbreuk niet aan de Saint-Gobain Groep mocht toerekenen, aangezien deze inbreukbeslissing enkel geadresseerd was aan een andere dochteronderneming van de groep, en niet aan de in de huidige zaak betrokken ondernemingen noch aan hun moederonderneming. Deze hadden dus niet de gelegenheid gekregen om zich te verweren tegen een toerekening van deze inbreuk en een dergelijk verweer zou, gelet op de lange tijd die intussen is verstreken, op heden bijna onmogelijk nog te voeren zijn. De tweede inbreuk kon dan ook niet in aanmerking worden genomen voor de verhoging van het basisbedrag van de boete.

Bijgevolg verlaagt het Gerecht de verhoging wegens recidive van 60% naar 30% en verlaagt het de boete, met

toepassing van zijn volle rechtsmacht, van 880 miljoen euro naar 715 miljoen euro.

10. INTERNATIONAAL PRIVAATRECHT/DROIT INTERNATIONAL PRIVÉ

*Katarzyna Szychowska*⁶

Rechtspraak/Jurisprudence

Cour de justice de l'Union européenne 27 février 2014

Cartier / Ziegler

Affaire: C-1/13

DROIT JUDICIAIRE EUROPÉEN ET INTERNATIONAL

Règlement (CE) n° 44/2001 du 22 décembre 2000 – Compétence judiciaire, reconnaissance et exécution des décisions en matière civile et commerciale – Compétence – Article 27, paragraphe 2 – Litispendance – Prorogation de compétence

EUROPEES EN INTERNATIONAAL GERECHTELIJK RECHT

Verordening (EG) nr. 44/2001 van 22 december 2000 – Rechterlijke bevoegdheid, erkenning en tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken – Bevoegdheid – Artikel 27, § 2 – Aanhangigheid – Uitbreiding van bevoegdheid

Dans un arrêt du 27 février 2014, en répondant à une question préjudicielle posée par la Cour de cassation française, la Cour de justice a précisé la portée de la règle de litispendance énoncée à l'article 27 du règlement Bruxelles I.

La question préjudicielle avait pour origine un litige entre, d'une part, Cartier SAS et son assureur AXA et, d'autre part, une compagnie de transport Ziegler France S.A., ainsi que ses sous-traitants. Cartier avait confié à Ziegler le transport des produits de son usine localisée en France à destination de Wickford au Royaume-Uni. Une partie de ces produits fut volée pendant le transport. AXA ayant partiellement indemnisé Cartier, les deux sociétés saisirent les juridictions françaises d'une action en responsabilité dirigée contre Ziegler et les entreprises impliquées dans le transport des produits en cause en tant que sous-traitants. Ziegler leur opposa alors une exception de litispendance en indiquant qu'elle avait saisi plus tôt des juridictions anglaises d'une demande (« claim form ») dont l'objet était d'apprécier les responsabilités encourues et de chiffrer l'éventuel préjudice subi par Cartier en raison du vol en question. Il ressort du dossier que Cartier avait comparu devant la juridiction anglaise saisie (High Court of Justice, England & Wales, Queen's Bench Division, London Mercantile Court) et avait contesté les prétentions de Ziegler au fond, sans

⁶ Référendaire, Tribunal de l'Union européenne, Assistante (ULB).